

Bayer Zsolt: Harcosok közöttünk

2016 január 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

György Attila a barátom. ?bel?le énnekem ez a legfontosabb. Fogalmam sincs, hogyan és mikor ismerkedtünk meg, hogyan és miképpen lettünk barátok. Éppen ezért úgy t?nik fel, hogy örökt?l fogva részese az életemnek.

Sok bajom van György Attilával.

Els? bajom, hogy senkivel sem lehet úgy beülni egy csíki kocsmába, mint ?vele, de még egy háromszékibe sem. Éppen ezért, ha Erdélybe megyek – és ez elég gyakran megtörténik énvelem –, mindig velem kellene legyen, de nincs mindig velem. És ez baj. De Zeteváralján, a Daruban ? volt ott, amikor két helyi atyafi arról beszélgetett úgy 2006 táján, hogy akkor most volt-e ember a holdon, vagy nem volt.

Az egyik atyafi állította, hogy volt, mert ? most olvasta, hogy odamentek az amerikaiak.

A másik atyafi meg állította, hogy az nem lehet. És ennek a másik atyafinak végül megcáfolhatatlan érve akadt, és ezt így osztotta meg a másikkal:

– Érted-e, ember, hát nem mehettek fel a holdba, hát nincsen ahogy… Mert még innen, a Hargitáról, így zsódérosan csak-csak, de onnan? Onnan nincsen ahogy…

Erre a halálom óráján is emlékezni fogok, így aztán halálom óráján mosolyogni fogok. És ezt ennek az embernek köszönhetem, György Attilának.

Akivel sok bajom van.

Az is bajom vele, hogy sokáig szerelmes voltam a n?jébe, de nem mertem neki megmondani, mert megölt volna. Vagy ami még rosszabb, átengedte volna a n?jét, az meg azért baj, mert ahogy azt Farkas Árpádtól tudjuk, „Az erdélyi asszonyokban török vér van s némi tatár. Ha csókolnak, legalább százötven év behódolást kérnek s vért.”

Szóval nagy csapdában voltam ezzel a dologgal is, és egy darabig úgy jártam Attilához, hogy igazából nem is miatta mentem, de ezt nem tudta se ?, se az egykor volt n?je, csak én, én meg jobb híján Attilára haragudtam az egész ügy miatt. De ez még mindig nem a legnagyobb bajom ezzel az emberrel. A legnagyobb bajom, hogy egy sor dolgot írt meg, amit teljesen egyértelm?en nekem kellett volna megírnom, csak nekem nem jutott eszembe.

? írta meg a Harcosok könyvét, s abban egyebek mellett ezt: „Minden ember lelkében ott lakozik a h?siesség iránti vágy. S mivel minden emberben jelen van, a nemzetekben is jelen kell lennie. Az egyéni h?siesség azonban nehezebben megvalósítható, és igénye sokféleképpen jelentkezhet. A h?siességre való törekvés vezethet

b?nözéshez, gyilkossághoz is; a vakmer?ség éppúgy, mint az ámokfutás vagy a m?vészetek, csupán e vágynak egyik megnyilvánulási formája.

A legtöbb esetben ez a vágy sosem teljesedik be; és a legkevésbé az egyes ember életében.

Ezért, miután az emberközösségek kiforrnak, közösségé válnak és egyedeik a bölcsesség küszöbéig jutnak, kifejezésre jut a kollektív h?siesség vágya is. Akkor, amikor e vér- vagy érdekközösség tagjai belátják, hogy önnön h?siességük csak közös cél érdekében valósulhat meg, megjelenik a nép eszméje és az ideológia: a hit a törzs küldetésében és h?siességében. S mivel e közös hit visszasugárzik az alkotó egyedekre, e hitért mindent; nemcsak önmagát, de szeretteit is képes feláldozni az ember.

E fellobbanás legtöbbször annyira er?s, hogy elemi csapás erejével hat, és nemritkán kioltja a törzs vagy nemzet életét. Elvész, szétszóródik, megemészti az általa felszabadított energia. Igen gyakran háború, világégés, forradalom e fellobbanás eredménye; de lehet új honfoglalás, és lehet egy új vallás villámgyors elharapódzása is. Kelet történelme, ahol a h?siesség iránti vágy még er?sebben él az emberekben, s er?sebb az összetartozás is, ilyen fellobbanások története. És nincs másként – mindössze nagyobb szünetekkel – a Nyugaton sem. Err?l szólnak a »nemzeti vallások«, a népvándorlások, és err?l a politikai ideológiák is: kényszeres megváltásra törekvés csupán, a h?siesség nevében."

Teljesen nyilvánvaló, hogy ezt nekem kellett volna megírnom, de ? írta meg. És ez nehezen megbocsátható.

S hogy tetézze a bajt, ? írta meg korunk legfontosabb hiánypótló m?vét is, a BOSZORKÁNYOK TERMÉSZETÉR?L címmel, és benn egyebek mellett ezt olvashatjuk:
„Tudni kell mindenekel?tt: két, s?t háromféle boszorkányok vannak, s közöttük igen nagyok a külömbségek – s ahogyan az emberek között megkülömböztetjük a nemeslelk?t és a pokolraszületettet, éppúgy a boszorkányokról is d?reség lenne egy s ugyanazonféleképpen beszélni. Mert ámbátor hasonlatosak egymáshoz, úgy aspektusok mint természetök szerént, cselekvéseikben és szándékokban, mégiscsak egy családnak különféle ivadékai. (…)

Harmadik fajta pedig, s mindek között a legalantasabbak azon boszorkányok, melyek hatalmukat nem örökölték, és semmilyen égi, avagy pokoli származással nem bírnak. ?k a leggyakoribbak a való életben, tudásuk pedig szerzett tudás, melyet innen s onnan csipegetve sajátítottak el, s élnek vissza vele. Ezen fajtának pedig küls? jegyei nincsenek, bármely asszonyi formában lehetnek, mivelhogy nem boszorkánynak születtek, hanem azzá váltak. ?k azok, az kik legjobban félnek Lilyth és Azáél lányaitól, s leginkább mesterkednek ellenök – mert boszorkányságok n?ietlen és céltalan, s férfi és n?, ember és lélek között hánykódnak parttalan. Boszorkányságokból nem csinálnak titkot, s szívesen fitogtatják erejöket, bárha az csak olyan is, mint a vásári kóklerek mutatványai; némelykor pedig teljességgel hamis az ? boszorkányságok – de err?l majd a megfelel? részen." Férfiembernek könny? belátni, hogy e tudás nélkül napjaink értelmetlenek, ráadásul állandó életveszélynek vagyunk kitéve, s ezt csak Attila boszorkányokról szóló m?vével védhetjük ki.

De Attila legnagyobb b?ne mégis csak az, hogy ? írta meg a Hajós kiköt?ben cím? m?vet is, amit – és ezt teljes bizonyossággal állíthatom! – tényleg nekem kellett volna megírnom, mert Krúdyval mégiscsak én vagyok pertu, nem pedig ?, egy csángó, a világnak végér?l… A világnak végér?l, ahonnét minden látszik.

Még ez is:

„A harcosok közöttünk járnak. Van ahol többen, van ahol kevesebben. Az emberek pedig gyakorta kérdezik: Mir?l ismerni fel a harcost? Vannak-e közöttük harcosok? Hát ?k maguk, harcosok-e?

E kérdésekre nem kell felelni. A harcos legf?bb tulajdonsága a törekvés: aki törekszik valamire, harcot vív önmaga és a világ ellen. Ezért sose kérdezd, harcos vagy-e, mert a harcos nem kérdez: de megkeresi a választ. S bár igaz, hogy a harcos nem lesz, hanem születik – ki lenne megmondhatója annak, mikor, melyik ?sben lobbant fel a törekvésnek azon szikrája mely harcost nemzett az id?k folyamán?"

Itt a harcos közöttünk. Most adjuk oda neki a Madách-díjat. Ritka, drága pillanat ez, hogy itt üdvözölhetjük, magunk között. Mert aztán majd megy, elt?nik, mert hívja az út.

S majd mehetek megint utána. Kilovagolni a világból, zsódérosan elmenni a holdba a Hargita oldaláról, férfiasan inni és férfiasan hallgatni, és megbeszélni sok ezer év elfelejtett titkait, no és felismerni tévedhetetlenül a

boszorkákat – hát ezt mind csak ?vele lehet. György Attilával.

Barátom, Isten hozott minálunk!

Bayer Zsolt

A laudáció elhangzott a Madách-díj átadóján.

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló